

[Aksel Møller.]

domsrets og den frie Fortagsomheds Fundamenter. Tilsvarende Perspektiver har vi ikke fundet hos andre, og selv om de Resultater, som vi hidindtil har kunnet naa i den sydslesvigske Politik, naturligvis kan forekomme os smaa over for Udviklingen, saa vilde det dog blive endnu mere udsigtsløst, hvis man fremkaldte en Situation, der overlader andre Magten, Æren og Ansvarret i denne Sag. Der er derfor ingen Anledning til at sætte en anden Kurs end den, som vor Opfattelse allerede for længst har stukket af for, hvad der er rigtig Politik, og hvad der er forkert Politik.

Jeg vil gerne efter disse Ord tilføje, at selv om Regeringens Maal falder sammen med vort, saa betyder det ikke, at vi ogsaa skal være enige med den om Midler og Fremgangsmaader. Vor Ret til Kritik har vi ikke i Sinde at give fra os, og vor Adgang til at stille selvstændige Forslag vil vi naturligvis fortsat benytte os af.

Tunger, hvis Venlighed man kan drage i Tvivl, har om det Formandsskifte, som har fundet Sted i Det konservative Folkeparti, sagt, at dermed brød man med den folkelige Konservatismes Linie, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været den drivende Kraft i. De har Uret. Det konservative Folkeparti vil blive ved med at være, hvad en Udvikling under det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Ledelse gennem næsten 20 Aar har gjort det til: et Folkeparti.

En sand folkelig Politik kræver i Dag, at vi ikke tænker i Penge, men i Varer. At denne Tankegang er rigtig, kan man allerbedst se af dette, at i Sommeren 1945 raabte alle i dette Land: Lad os komme tilbage til Reallønnen af 1939. Og saa begyndte vi over Pengelønningernes Regulering at prøve paa, om dette kunde naas, eller om i hvert Fald Smerten kunde dulmes, Savnet dæmpes. Vi regulerede som sagt Pengelønningerne, længere naaede vi ikke, og længere naar vi heller ikke, før vi forstaaer, at det er Erhvervslivet, som skal skaffe os den Varemængde, Reallønsbegrebet fordrer skal være til Stede, og til Reallønnen af 1939 er der endnu langt tilbage. Derfor siger jeg i denne Situation om Begrebet en folkelig Politik, at en sand folkelig Politik er den, som ligeud siger til Folket, at saa længe vi ikke har kunnet genskabe et frit og konkurrencedygtigt Erhvervsliv, saa længe vil vi ikke have andet at fordele mellem os end en forøget Fattigdom.

Det er maaske netop denne stærke Understregning af, at kun gennem Arbejde

og Forbrugsbegrænsning naar vi til voksende Velstand, som ved Landstingsvalget bevirkede, at Socialdemokratiet tog Stemmer ogsaa hos os. Vi beklager dette Tab, men vi er overbevist om, at i en nær Fremtid vil det danske Folk, hvis det har sin Livsvilje i Behold, forstaa, at der er Tider, hvor man med Rette kan stille Krav til Samfundet, og der er andre Tider, da Samfundet maa stille sine ubønhørlige Krav til hver enkelt af os.

For saa vidt er der jo i Grunden en Aarsagssammenhæng mellem vore Tab til Socialdemokratiet og vore Tab til Venstre. Den Politik, som gik ud paa at sige Sandheden til Lønmodtagerne, maatte jo ogsaa gaa ud paa at sige Sandheden til Erhvervslivets Mænd. Det er efter min Opfattelse Venstres Fejl og Venstres Ansvar over for Historien, at det rejste Kampen for Frigørelsen fra Restriktionerne for tidligt. Det var, som om Venstre havde glemt den Advarsel, der ligger i Grundtvigs Verslinie: „Ved man ogsaa, hvad man vil — mer end Brød og Skuespil“. Vi er i Dag i den Situation, at Landstingsvalget gik Regeringen imod, og dermed kompromitteredes i Virkeligheden Arbejdet for økonomisk Frihed, før det overhovedet havde haft virkelig Chance for at vise sin Bærekraft. Det er efter min Mening det, der kan blive det mest tragiske i Udviklingen, at før det har været muligt at gennemføre en større Frihed for Erhvervslivet, var Kampen om de rene Linier blevet startet, skønt det skulde have været en Samlingens og Samarbejdets Politik, der bar os igennem Genopbygningens første Vanskeligheder. Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa ofte har givet Udtryk for Haabet om, at „saa mange som muligt maatte enes om saa meget som muligt“, saa har hans Motiv utvivlsomt været Ønsket om at henlægge Idékampen til en Fremtid, hvori den havde Udsigt til at sejre, ikke alene paa Valgtribunerne, men ogsaa i Virkeligheden.

Hvis man skal tro paa alle dem, der spaar i Valgtallene fra den 1. April, er nye Magthavere jo paa Vej. Socialdemokratiet fik en god Valgdag, ikke blot i Forhold til os og Det radikale Venstre, men især i Forhold til Kommunisterne. Hvilken Virkning denne Fremgang har haft for Socialdemokratiets Politik, har vi allerede set. Regeringsmagten begynder igen at udøve sin lokkende og dragende Kraft. Der fries til Det radikale Venstre, alle Socialiseringsplanerne er opgivet, ja, man træffer endda Partifæller af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, som hævder, at saadanne Anslag